

Mở đầu

Đúng vậy, cậu say rồi. Phải nói là say khướt luôn ấy chứ. Tất cả đều nhờ vào cái ý tưởng tiền đưa hoành tráng của bố cậu trước khi thẳng út nhà ông đến bán mạng cho Chính phủ Mỹ trong vài năm tới. Đáng lẽ ra, cậu không nên nốc bốn chai tequila đó, nhưng không có nghĩa là cậu say đến mức không nhận ra chúng đang truy lùng cô.

Chúng lúc nào cũng đuổi theo cô. Luôn luôn tìm cách phá bĩnh cô. Theo những gì cậu biết, cô đã rời khỏi căn nhà đó. Bố mẹ nuôi của cô chẳng quan tâm đưa con này đi hay ở, chỉ cần chi phiếu vẫn định kì đến tay họ là được. Thế nên, đa số thời gian, cô đều lang thang ngoài khu rừng hệt như một phượng bắt lương nào đó. Ngoại trừ việc cô chẳng bắt lương chút nào. Cô chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, xui xẻo đã làm phật lòng em gái cậu.

Cậu ngửi thấy mùi của chúng và ngay lập tức xác định được nơi chúng đang hướng đến - trường trung học. Chúng sẽ tìm thấy cô trốn dưới băng ghế của sân vận động. Cô thường rất hay trốn ở đó. Cô có thể trốn ở bất kì nơi đâu khi cần kíp. Không giống lũ nữ Sói với hình thể nở nang, vóc dáng loài của cô đều thuộc dạng nhỏ nhắn và dẻo dai, hệt như loài Chó hoang vậy.

Chúng bước vào sân vận động và thấy cậu đã đứng trước băng ghế từ lúc nào. Cậu không có đủ thời gian tìm và đưa cô rời đi, giờ chỉ còn cách chặn đứng bọn chúng ngay tại đây thôi.

“Chào, Bobby Ray,” Bertha, hay còn gọi là Bertha Bụ Bẫm, thì thầm với cậu. Cô em gái của cậu - Sissy Mae Smith - mười sáu tuổi và đã cao hơn một mét tám, thế mà so với ả Bertha này vẫn nhỏ con hơn. Tuy nhiên, em gái cậu mạnh mẽ hơn ả nhiều và Bertha đã sớm học được cách tránh xa Sissy. Đó là một bài học khá đau thương. Và giờ, Bertha lại giận cá chém thớt lên đầu những Omega¹ yếu đuối khác. Nhưng, dường như ả ta có một sự căm thù đặc biệt đối với cô gái này. Một cô gái không ai bảo vệ, không gia đình yêu thương và không Bầy hậu thuẫn. Một con chó giữa bầy sói dữ. Khi Đấng Tối Cao đã hạ quyết tâm thì Ngài sẽ có thể trở nên vô cùng tàn nhẫn.

“Tôi biết vì sao cô đến đây, Bertha. Và tôi muốn cô cùng những người bạn kia của cô đi khỏi đây ngay lập tức.”

“Ôi, thôi nào, Bobby Ray. Bọn em sẽ không làm tổn thương cô ta đâu.” Bertha cúi người xuống, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp gỗ mỏng của băng ghế. “Cô ta đang trốn trong đó đấy à? Ra đây nào, Jessie Ann. Bọn tao chỉ muốn chào hỏi tí thôi.”

“Tôi bảo cô rời khỏi đây kia mà.”

Bertha đứng thẳng người lên, chiều cao của ả với cậu suýt soát nhau, sau đó, ả nhẹ nhàng hất đuôi tóc ra phía sau. Anh không thương thức bữa tiệc của mình sao, Bobby Ray?”

“Mỗi khi ông già bắt đầu kẹp cổ các anh tôi và bảo rằng họ còn sống đến ngày này chỉ vì lão vẫn chưa giết họ từ trong bụng mẹ, thì đó cũng là lúc tôi phải rời đi.”

Ả bước đến bên cạnh cậu. “Mai anh thật sự sẽ gia nhập Hải Quân ấy hả?”

“Cung à, tôi đã gia nhập rồi. Ngày mai tôi sẽ lên xe.” Và lặn khỏi cái chôn quỹ quái này.

“Bọn em sẽ nhớ anh lắm,” ả hạ thấp giọng, chỉ đủ để mình anh nghe thấy.

“Mẹ tôi cũng nói thế đấy.” Cậu đặt hai tay lên vai Bertha và đẩy cô ta ra cửa. “Nghe này, giờ cô mang mấy gã này rời khỏi đây nhé. Tôi đang chờ người.”

“Ai cơ?”

“Một người bạn. Anh sẽ giới thiệu cô nàng tuyệt nhất trong ba hạt gần đây cho tôi làm quen. Nhưng anh sẽ không xuất hiện nếu nơi đây có người thứ ba. Vì thế, giờ cô quay trở lại bữa tiệc và chúng ta gặp nhau ở đó sau nhé.” Cậu cố nặn ra một nụ cười. “Và rời hai ta sẽ tự tận hưởng bữa tiệc của riêng mình.”

“Được rồi. Thế một giờ nữa gặp nhau được không?”

“Tất nhiên,” cậu nói dối, trong lòng suýt trào lên cảm giác tội lỗi, với điều kiện đối phương không phải là một ả vạm vỡ đang tìm đánh một cô gái chỉ bốn mươi ba cân.

Bertha hôn má cậu và ngoắc tay ra hiệu cho những gã Sói khác theo ả rời đi. Cả bọn cũng đã say lướt khướt rồi, thêm vài li nữa thì chắc chắn bọn chúng sẽ gục thối. Đến sáng sớm ngày mai khi chúng tỉnh giấc, cậu đã yên vị trên chiếc xe buýt, vĩnh viễn biến khỏi cái thị trấn Smithtown² này.

Mùi của chúng nhạt dần, lúc này Bobby Ray mới xoay người lại và đi về phía băng ghế.

“Xong chuyện rồi Jessie Ann. Cô có thể đi ra rồi đấy.” Cậu chờ cô lên tiếng, nhưng có lẽ cơ vẫn còn quá sợ hãi. Cậu ngửi thấy mùi hương thoang thoang, chắc chắn cô chỉ đang trốn ở xung quanh đây thôi. “Thôi nào, Jessie Ann đâu cần dè chừng tôi như thế, cô biết mà, đúng không? Tôi sẽ đưa cô về nhà.” Chỉ ít cậu mong cậu có thể. Đống tequila ban nãy bắt đầu xông lên não cậu rồi.

“Chết tiệt, Jessie Ann, tôi không có thời gian đùa với cô đâu.” Cậu đi vòng quanh khu vực ghé ngồi và khom người nhìn xuống. Hơi men rượu khiến cậu có chút choáng váng, thế là cậu vươn tay ra và nhẹ nhàng chống lên thanh kim loại của băng ghế.

“Đừng!”

Đôi bàn tay màu nâu nhỏ bé túm lấy vai cậu và giật mạnh cậu về phía sau. Cả hai ngã xuống sàn khi những băng ghế bắt đầu đổ sập xuống theo hiệu ứng domino. Nếu như cậu chui xuống phía dưới thì cậu hẳn đã bị đè chết rồi.

Âm thanh kim loại va đập chói tai vang lên, theo sau đó là một chuỗi dài im lặng khiến cậu điếng người.

“Là cô làm.” Bobby Ray liếc nhìn Jessie Ann Ward sau lưng mình. Một cô gái nhỏ nhắn dễ thương, nhưng lại có phần hơi quá ngây thơ so với ‘khẩu vị’ của cậu. Đôi mắt nâu to tròn, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi căng mọng hứa hẹn đủ điều mà cậu tin rằng cô sẽ không bao giờ có thể hoàn thành được. Mái tóc xoắn dài được cột thành hai bím, và có thể dễ dàng nhìn thấy rất nhiều sắc màu khác nhau ánh lên trong từng sợi tóc. Khi ở hình dạng của loài Chó hoang, tập hợp màu sắc này được thể hiện trên bộ lông và khi mang hình dạng con người, chúng hiện lên trên tóc. Nâu, vàng, cả hoàng kim, bạch kim và đen, một tổ hợp cùng nhau xuất hiện trên mái đầu của Jessie khiến người khác khó lòng mà không chú ý đến cô.

Ấy mà, cậu cảm thấy hứng thú với cô gái này ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Thế nhưng, Jessie lại thuộc típ phụ nữ bạn mang về nhà làm vợ chứ không phải để cho một đêm tình ái nóng bỏng. Và cậu cũng không có ý định chôn chân ở cái thị trấn này. Thêm một gã đàn ông họ Smith cùng một Bầy con ác độc và một người bạn đời luôn bắn khoăn không biết là yêu hay hận hay vừa yêu vừa hận mình.

“Cái bẫy nhỏ của cô suýt làm tôi mất mạng đấy,” cậu gầm gừ.

“Cậu thôi cần nhẫn đi,” cô làu bàu đáp trả lại và đứng dậy. “Cái bẫy đó vốn đâu phải dành cho cậu.”

“Đúng, đó là quà đáp lễ cô tặng chúng. Và lẽ như chúng thật sự lần mò xuống băng ghế đó thì sao? Đến lúc đó cô có thể tha thứ cho bản thân mình không?”

“Chúng sẽ chẳng sao cả. Tôi chỉ muốn dọa chúng bỏ đi mà thôi. Tôi đã quá chán ngán những ngày tháng bị săn đuổi như một con linh dương nhỏ bé bất lực rồi.”

Cậu nhìn xoáy vào cô, cuối cùng cũng phát hiện ra những vết bầm tím trải đầy mặt và cổ Jessie, có lẽ còn lan rộng xuống cả người và chân. Thì ra bọn chúng đã tóm được cô rồi. Mẹ kiếp, cậu đã chết sức để bảo vệ cô, nhưng đó là tất cả nhưng gì cậu có thể, và Sissy Mae lại không chịu ra mặt can ngăn những nữ Sói khác. Con bé vẫn chưa đến mười bảy tuổi, thế mà nó đã có được Bầy của riêng mình. Những nữ Sói cỡ tuổi Sissy cứ theo đuôi nó khắp nơi hết như Ngày Chúa Tái Lâm³ vậy.

Cậu không biết giữa hai cô gái này xảy ra chuyện gì, nhưng Sissy đã nói rất rõ ràng, nó xem Jessie Ann Ward là Omega của Bầy. Vấn đề là, Jessie Ann lại không thích vị trí này cho lắm. Thế nên, cô đã dùng hết sức bình sinh để chống trả, trong khi hầu hết các Omega khác chọn cách cam chịu cho đến khi mọi thứ kết thúc. Nhưng cô không phải là một con Sói. Cô là chó hoang. Và nếu như cô có Bầy của riêng mình thì... Ngặt nỗi, bọn họ đang chết dần. Loài Chó hoang trưởng thành mắc phải một chủng cúm hiểm nghèo và căn bệnh này chỉ lây nhiễm mỗi khi họ biến hình. Hơn một nửa Chó hoang trưởng thành đã bị đốn ngã trước khi các bác sĩ của họ kịp kiểm soát và chế tạo ra một loại thuốc có khả năng đẩy lùi dịch bệnh quái ác này. Tang thương ập đến khiến cho rất nhiều ông bà già yếu phải chăm sóc lũ cún con, chưa kể đến vô số những cô nhi mất hết cả gia đình. Giống như Jessie Ann vậy.

Đáng buồn thay, hết như lũ Chó hoang thuần chủng ở châu Phi, Bầy Chó hoang của Jessie cũng đang đứng trên bờ vực tuyệt chủng. Cũng có nghĩa là, ngoại trừ cậu, sẽ không còn ai chịu đứng ra bảo bọc cho cô. Và ngày mai, kể từ cái thời khắc cậu đặt chân lên chuyến xe buýt ấy, cô sẽ chính thức mất đi tất cả.

“Jessie, cô phải học cách tự chăm sóc bản thân đấy.” Trong vô thức, Bobby Ray toan đưa tay chạm vào má cô, nhưng Jessie lại giật lùi về phía sau. Cậu cảm thấy tổn thương vô cùng. Nhất là khi cậu đang say thế này. “Tôi sẽ không làm hại cô đâu.”

Cô bắt đầu né tránh cậu. “Tôi biết.” Nếu cô biết, vì sao cô lại liên tục lùi lại như thế Bobby Ray điên tiết lên và túm lấy cổ chân cô, giữ chặt cô lại. “Cô đã nói vậy rồi thì tại sao còn muốn bỏ trốn?”

“Tôi không bỏ trốn.” Nhưng cô lại vùng vẫy dữ dội hơn, hòng thoát khỏi bàn tay của cậu.

“Vậy thì ngồi yên cho tôi!” cậu gắt lên. Khi cô đã bất động, cậu đột ngột kéo cô về phía mình, và khéo sao, cô rơi trọn vào lòng cậu.

Cô kinh ngạc đến mức mở to miệng, đôi tay vòng quanh cổ Bobby Ray, hai đùi kẹp lấy cậu ở giữa. Cô mang đến cho cậu cảm giác thật tuyệt. Bàn tay cậu nhẹ nhàng đặt lên eo cô. Bobby Ray biết rõ mình cần phải đẩy Jessie ra, nhưng tâm tâm lại kêu gào phải kéo cô gái này gần lại.

Jessie đưa mắt nhìn Bobby Ray, đôi mắt nâu ấy gần như nuốt chửng cậu ngay tại chỗ. Phải, cậu biết lúc nào thì một người phụ nữ đang muốn mình, nhưng cậu không thể tin Jessie Ann Ward lại là người đó. Cậu nhìn cô cố gom đủ dũng khí, sau đó chật vật tiến đến gần, đôi môi cô càng lúc càng áp sát. Cậu có thể cảm nhận được hơi thở ngọt ngào ấy ngay trước bờ môi mình và não cậu tự động mừng tưng ra một nụ hôn nóng bỏng. Cậu biết hương vị của Jessie Ann Ward sẽ vô cùng tuyệt vời và cô sẽ đưa cậu đến thiên đường cảm xúc kì diệu nhất.

Nhưng Bobby Ray cũng biết, hôn cô gái này sẽ là hành động ngu ngốc nhất mà cậu từng làm. Vì thế, trong lúc men say bốc lên, cậu trở nên mất kiểm soát và đẩy cô ra. Khi thấy cô đập mạnh xuống sàn, mặt cậu nhẩn lại.

Bobby Ray cào cào mái đầu của mình. Mớ tóc này thế nào cũng sẽ bị cạo sạch vào ngày mai. “Chúng ta... Chúng ta không thể.”

“Không thể cái gì cơ?” cô gắt gỏng, cố gắng đứng thẳng người dậy. “Là cậu tóm lấy tôi.” Cô đứng lên và cậu có thể nhìn thấy chiếc áo thun in hình Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao⁴ cô đang mặc. Jessie hẳn còn có khoảng mười chiếc áo như thế nữa, cộng thêm một lọ từ phim Chiếc Rương Thánh Tích⁵. Đồ mọt sách, Jessie Ann. “Đừng giận nữa mà, Jessie Ann. Không phải như...” “Thôi bỏ đi.” Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ xíu trên cổ tay. Bobby Ray bị hấp dẫn bởi quan niệm về giờ giấc kì lạ của cô, không những lạ mà còn độc nhất vô nhị, tìm khắp cả cái thị trấn này cũng không mò ra được phiên bản thứ hai như thế. “Tôi phải đến Riley’s để gặp bạn.” Đó là một cửa hiệu truyện tranh nằm ở thị trấn kế bên.

“Tôi đi cùng cô nhé.” Cậu thật sự không muốn cô lang thang một mình bên ngoài.

“Không, không cần đâu.” Cô gần như phun thẳng câu trả lời vào mặt cậu và với lấy chiếc ba lô quá khổ chứa đầy tập vở của mình, sau đó khoác nó lên vai. Cậu vô cùng thắc mắc, sao một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có thể vác quả tạ đó đi ngàn ấy nơi nhỉ.

“Muộn thế này rồi mà còn đến đó sao? Nguy hiểm lắm.”

“Tôi đi gặp bạn.” Bạn của cô. Một lũ đàn ông. Cậu thường nghĩ thấy mùi của chúng lớn vờn quanh Jessie. Một ngày kia, trong cơn ngẫu hứng, Bobby Ray đã lôi một người bạn đến tiệm sách cùng mình. Cậu đã gặp bọn họ ở đó. Cả năm gã cùng với Jessie, phía sau cửa hiệu, đang chơi một trò gì đó mà phải sử dụng đến giấy, bút và xúc xắc nhiều mặt. Cậu đánh hơi được lũ rỗng và lập tức trở nên mất hứng. Rỗng, grom và tiên - Bobby Ray cảm thấy những thứ này thật ngu ngốc. Từ trước đến nay, cậu vốn không thích nhìn thấy Jessie Ann ở chung với đám đàn ông. Giờ không thích đã được thăng cấp thành ghét luôn rồi.

Cô quay lưng, chuẩn bị bước đi nhưng đột ngột ngừng lại và xoay đầu nhìn cậu. “Chúc cậu may mắn, Smith. Cậu biết đấy, cho ngày mai. Rồi cậu sẽ trở thành một người vĩ đại.” Và cô chạy vụt đi. Cậu không buồn đuổi theo. Chó hoang nhanh đến kinh người, một Bobby Ray say xỉn thì lại càng không có cơ hội đuổi kịp.

Thay vào đó, cậu nằm bệt xuống sàn và nhắm mắt lại, có lẽ vài giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi sẽ là liều thuốc tốt nhất cho cậu vào lúc này. Tất nhiên, những giấc mơ hỗn loạn về một cô nàng Chó hoang nhỏ nhắn với đôi mắt ngây thơ và mồm miệng cay độc đã rút kiệt chút sức lực còn lại trong Bobby Ray, khiến cậu ước mong mọi thứ sẽ không trở nên tệ hại như thế này. Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ. Cho đến khi cậu bước chân ra khỏi Smithtown và cả cuộc đời cậu cũng theo đó mà thay đổi.

Và rồi có lẽ, có lẽ thôi cậu sẽ mang đến cho cô, cô nàng Chó hoang can đảm có khả năng đảo điên mọi giấc mơ của lũ đàn ông và cả trái tim của cậu, một bất ngờ nho nhỏ.

Ghi chú:

1. Thường dùng để chỉ những động vật có vị trí thấp nhất trong bầy. Omega phải phục tùng tất cả những sinh vật khác trong đàn.
2. Một thị trấn ở hạt Suffolk, New York, Mỹ.
3. Ngày Chúa Tái Lâm, hay còn gọi là Second Coming, chính là sự trở lại lần thứ hai của Chúa trong ngày Phán xét.
4. Tạm dịch từ “Star Wars”
5. Tạm dịch từ “Indiana Jones Ann the Raiders of the Lost Ark”

Chương 1

Mười sáu năm sau.

“Sao rồi, mọi chuyện tệ lắm sao?” Smitty hỏi, tay chuyền cho Mace Llewellyn một tách cà phê nóng.

“Tệ. Vô cùng tệ. Tôi không ngủ được. Ăn cũng ăn không nổi. Tôi sợ rằng bọn họ sẽ lên vào lúc nửa đêm và thiêu rụi nhà mình.” Anh lắc lắc đầu và nhấp một ngụm cà phê, lời nói kẹt trong cuống họng.

“Còn bao lâu nữa?”

Mace hít một hơi dài. “Một tháng nữa. Nhưng cô ấy không định quay trở lại. Tôi của vài tháng trước sẽ cho rằng đây là tin tức đến từ thiên đàng. Giờ thì không. Nó làm tôi sợ chết khiếp.”

Smitty nhăn nhó. “Cậu không làm được gì sao?”

Anh dùng vai huých Mace khi người chiến hữu nhìn sang chỗ khác. “Khai thật đi, thằng quý. Cậu đã làm gì rồi?”

“Cậu không hiểu đâu,” Mace tuyệt vọng thốt lên. “Tôi phải làm gì đó thôi. Chuyện này không chỉ liên quan đến bọn tôi, mà cả đứa bé nữa.”

“Thế cậu đã làm gì?”

Anh không thể nhìn thẳng vào mắt Smitty, “Tôi gọi cho bố cô ấy.”

“Và?”

“Bọn họ sẽ gọi cô ấy quay về làm việc vào tuần tới.” Anh lắc lắc đầu. “Tôi phải làm gì đó thôi, Smitty. Mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát của tôi rồi.”

“Tôi hiểu mà, thằng quý.”

“Không, cậu chẳng hiểu gì cả. Vì cô ấy mà bạn bè trở mặt thành thù, hàng xóm kèn cựa nhau, vợ chồng thì tranh cãi, lục đục, những ông chồng cũng vì cô ấy mà trở mặt với huấn luyện viên tennis. Cô ấy khơi mào cuộc ẩu đả ngay giữa đại lộ Saks Fifth. Khi cô ấy mà buồn chán thì - tôi chỉ có thể nguyện cầu thay thế giới này.”

Smitty nhấp một ngụm cà phê và lấy làm ngạc nhiên, thế quái nào mà một nữ cảnh sát nghĩ thai sản lại có thể lật tung cả thị trấn Long Island lên như thế nhỉ. Trước khi Dez sinh đứa bé, Mace đã đưa cô đến một căn nhà bốn phòng ngủ tại Northport với hy vọng cô sẽ thích nơi này và xem xét lại chuyện rời khỏi Brooklyn, quan trọng hơn, là bỏ chức vụ thanh tra Sở Cảnh sát New York đầy rẫy nguy hiểm. Nhưng sau khi thiên thần nhỏ chào đời chưa được bao lâu, Dez lại bắt đầu cư xử lạ lùng. Cô không hé răng nói về công việc, và mỗi khi Mace về nhà, chào đón anh là một bàn tiệc thịnh soạn cùng với một người vợ hơi cười, luôn luôn vui vẻ chiều chuộng anh. Và sau đó là những buổi tản bộ khá lâu xung quanh khu nhà cùng với đứa bé và lũ chó. Nhưng đến khi Dez về nhà thì nhân vật vợ hiền ba mươi tuổi này biến mất. Rất nhiều huấn luyện viên tennis bị bắn và bị tát ở khắp những câu lạc bộ đồng quê. Dez im thin thít mỗi khi Mace hỏi đến, và cô sẽ mang cho anh một miếng bánh kem chanh¹ nhà làm. Đó cũng là lúc gã đàn ông khôn khổ này bắt đầu mất ngủ.

“Cô ấy biết không?”

“Tôi không biết. Bọn họ sẽ gọi cô ấy trong ngày hôm nay, cho cô ấy nghỉ hết tuần này, thứ Hai sẽ đi làm lại - nhưng tôi vẫn chưa dám gọi về nhà.”

Smitty không trách cứ gì gã bạn của mình cả. Đúng là cả hai đã từng làm lính Thủy SEAL² cùng nhau, từng có lúc mắc kẹt trong mưa bom bão đạn, cùng nhau thôn tính ngoại quốc, làm tất cả những gì chính quyền yêu cầu. Nhưng cả hai chưa một lần, chưa một lần nào cảm nhận được một nỗi sợ hãi tột độ bao trùm như khi thấy Desiree MacDermot-Llewellyn mỉm cười và hỏi họ có cần thêm muối cho món khoai tây hay không.

“Bỏ đi, chí ít chúng ta còn trốn ở đây thêm vài giờ nữa.”

Mace uống sạch cà phê trong tách. “Tạ ơn Chúa. Tôi không thể về nhà. Tối qua, cô ấy làm món thịt om cho tôi ăn.” Anh nghiền chiếc tách rỗng trong tay. “Vô nhân đạo. Đúng là một người phụ nữ vô nhân đạo mà.”

Smitty uống cạn chỗ cà phê còn lại rồi ném chiếc ly rỗng vào thùng rác. Anh liếc nhìn màn hình ti-vi. Cả hai đã đặt máy quay ở tất cả mọi góc độ mà họ có thể nghĩ đến. Đây chính là phi vụ lớn nhất của hai người tính đến ngày hôm nay và Smitty muốn hoàn thành công việc này một cách hoàn mỹ nhất. Mới đây, họ đã thộp gáy được ít nhất mười bốn kẻ muốn lén vào bên trong. Vài tháng trước, khi Mace báo cho Smitty biết cả hai được mời làm nhân viên bảo an cho bữa tiệc này, đầu anh gần như đã nổ tung tại chỗ. Nhân viên bảo an cho tiệc từng hoặc sà nhảy thường chỉ dành cho những gã đã dính tiền án hình sự và không thể trở thành cảnh sát được. Công việc này vốn không thích hợp cho tổ hợp vũ trang mà Smitty và Mace đã cất công mời về từ ngày công ty của họ thành lập. Rồi anh nghe được một số thông tin về buổi tiệc và cả người chủ trì. Đây không hẳn là một sự kiện tầm thường đơn thuần, bữa tiệc này là giấc mơ ngọt ngào của dân chuyên viên tin học. Những ông trùm trong ngành công nghệ thông tin - triệu phú và cả tỷ phú - từ khắp mọi miền trên đất nước sẽ đổ xô về sự kiện đã có năm năm truyền thống này. Nhận được thiệp mời tới dự bữa tiệc danh giá này vinh dự đến nỗi có thể viết thành vài dòng trong mục Thành tựu trong đơn xin việc. An ninh được trang bị chặt chẽ đến tận chân răng để bảo vệ đám nhân tài bậc nhất mà ngay cả Smitty, một kẻ không đụng đến máy tính trừ khi cần gửi mail hoặc xem phim cấp ba, còn nhận ra.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, từ “cái thứ chó má chúng ta phải làm”, nhiệm vụ này đã nhanh chóng thăng cấp trở thành một sự kiện tầm cỡ mà công ty “phải toàn tâm toàn sức mà phục vụ”. Ông Chúa, giờ họ đã thuê được đủ người - những kẻ có khả năng biến hình đã được quân đội huấn luyện đang tìm kiếm một cuộc sống mới giữa những con người bình thường. Cho đến thời điểm này, họ chỉ thuê ba người thường, và cả ba đều là bạn thân của Dez.

“Chúng ta phải vào trong thôi.” Mace đẩy mở cánh cửa hậu. “Các cậu vẫn ổn chứ?” anh hỏi hai người đàn ông và một người phụ nữ đang chăm chú quan sát màn hình, miệng liên tục trao đổi thông tin với cả đội qua tai nghe.

“Ồn,” người phụ nữ trả lời, ánh mắt nhanh chóng đảo qua tất cả các kênh theo dõi, cặp mắt báo màu vàng lặng lẽ thu vào từng chi tiết nhỏ nhất.

“Tốt lắm.” Mace đang sập cửa lại sau khi Smitty nhảy ra rồi cùng nhau quay trở lại bữa tiệc.

Cả hai nhanh chóng kiểm tra an ninh tại cửa trước và đi vào trong, một tòa nhà đá cát nâu³ bốn tầng thuộc sở hữu của công ty thuê họ. Công ty này chẳng lớn là bao nhưng rõ ràng thế lực của họ khiến người đời phải kiêng nể. Vì tính và chuyên gia an ninh dữ liệu gì gì đó. Nói thật, Smitty có quan tâm. Cái anh để tâm là tài chính của họ đủ sạch, và quan trọng là họ có bộn tiền.

Smitty và Mace vừa bước vào phòng vũ hội vừa liếc nhìn xung quanh.

Những kẻ này thật có khiếu tổ chức tiệc tùng. Không phải là một sự kiện tẻ nhạt bao trùm bởi một màu đen của vest và cà vạt. Đây là một bữa tiệc đã được hấp dẫn hóa lên n lần của lũ mọt sách. Nhạc Techno chất lừ, các trò chơi video kinh điển được chiếu dọc trên những bức tường, cả tấn đồ ăn và rượu - tất nhiên là miễn phí toàn bộ - cùng một dàn nữ tiếp tân gợi cảm ăn mặc kì quái như các nhân vật nữ trong phim hoạt hình Nhật Bản. Váy học sinh diện cùng tất lưới, cảnh này có thể nói là vô cùng hiếm. Được lắm, những kẻ này đúng là biết người biết ta thật đấy.

“Smitty?”

Smitty nhìn qua phía đồng sự của mình.

“Đây là Sierra Cohen. Cô Cohen, đây là đồng sự của tôi, Bobby Ray Smith.”

Smitty bắt tay với người phụ nữ và quan sát cô ta. Chắc chắn. Chó rừng à. Số lượng Chó rừng trên thế giới này rất ít, anh chỉ mới gặp được vài cô và người nào cũng vô cùng dễ thương.

Smitty cố trưng ra nụ cười quyến rũ nhất của mình và hỏi, “VẬY đây chính là công ty của cô sao, cô Cohen?”

“Ồ không. Không, tôi chỉ là một nhân viên chăm chỉ thôi. Các ông chủ của tôi không thích lộ diện trước công chúng cho lắm. Nên có thể nói, tôi là đại diện của công ty này.”

“Cũng dễ hiểu mà, cưng à.”

Cô ta cười vang và bước đến gần hơn. “Tôi phải thừa nhận, ngài Smith...”
“Smitty, cưng à. Mọi người đều gọi anh là Smitty.”

“Smitty, tôi phải thừa nhận tôi rất vui khi tìm được một công ty bảo an do... ừm... đồng loại của mình mở. So với những công ty của người thường mà chúng tôi vẫn hay thuê, tôi chắc chắn rằng các ông chủ sẽ cảm thấy an toàn hơn khi được các anh bảo vệ.”

“Chà, chúng tôi luôn sẵn sàng phục vụ bất kì nhu cầu bảo an nào mà cô cần. Thật ra thì, tất cả mọi nhu cầu ấy chứ.”

Anh cắn chặt khớp hàm để ngăn tiếng cười sắp bật ra khỏi miệng khi thấy ánh mắt khinh thường của Mace đang nhìn mình. Trước khi Thanh tra MacDermot đến, cả hai đã đấu đá âm ỉ với nhau chỉ để xem ai là người đầu tiên thành công đưa cục cưng bé bỏng này lên giường. Nhưng giờ thì tên sư tử gàn dở này đã xác định bên nhau trọn đời và tổ chức đám cưới với cô nàng cảnh sát đầy đà đáng yêu kia khiến Smitty tội nghiệp phải một mình chinh chiến.

“Quả là một tin tức tốt lành. Tối nay, tôi có việc cần phải nhờ đến anh rồi đây.”

“Cảm phiền hai vị,” Mace xen vào, “có thể ngừng liếc mắt đưa tình được không, chí ít là cho đến khi bọn tôi hoàn tất công việc?”

“Kệ anh ta đi, cung à. Cưới rồi là thế đấy.”

Mace gặm gù và Sierra nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. “Cưới à? Vì sao?”

“Vì nó có thể khiến bà chị gái của tôi muốn treo cổ tự tử.”

Smitty cười phá lên, anh vẫn nhớ rõ tiếng càu nhàu đầy bất mãn của Missy Llewellyn trong suốt hôn lễ. Và rồi Sissy Mae, Dez và Ronnie Lee, bạn thân nhất của Sissy và cũng là cánh tay phải của cô, bỏ ra cả ngày trời để tra tấn ả Missy. Quả là hả hê vô cùng.

“Chủ của tôi vô cùng thích các buổi hôn lễ,” Sierra lơ đãng thêm vào. “Hôn lễ và cún con.”

“Ai mà lại không thích cún con và các loại thú non chứ?” Mace hỏi, mặc dù trông anh ta chẳng có vẻ gì là quan tâm đến câu trả lời tiếp theo của Sierra.

“Đúng thế. Nhưng họ vô cùng quan tâm đến lũ cún con. Người nào đến quá gần chúng thì họ sẽ trở nên căng thẳng ngay.”

Smitty cau mày. “Chó sói?”

Sierra lắc đầu. “Không.” Cô quay lại và hất đầu về phía cánh cửa to đùng. “Chó hoang.”

Smitty cảm thấy khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chủ của Sierra bước vào căn phòng. Bọn họ đi theo một nhóm khoảng mười người và, anh đoán, đây không phải là một Bầy trọn vẹn. Ngoại trừ những chú chó đã chiếm được lòng tin của họ thì họ không giao lũ cún con cho ai khác trông cả.

Nhìn thấy những kẻ này khiến Smitty lập tức nhớ đến cô gái Chó hoang ngọt ngào dễ thương anh từng quen biết. Và, chúng cũng tựa như cô vậy, nhỏ nhắn hơn so với những giống loài biến hình khác. Thật ra, Chó hoang là loài duy nhất trở nên bé nhỏ hơn mỗi khi biến hình. Khi mang nhân dạng, nam Chó hoang thường sẽ không cao quá một mét bảy tám hoặc một mét tám mươi và nữ chỉ cỡ khoảng một mét bảy hai hoặc bảy lăm là cùng. Tóc xơ cứng, dáng người gầy gò, nhưng khi nhìn cách họ di chuyển, Smitty đoán có lẽ họ mạnh mẽ hơn diện mạo của họ nhiều.

Một cô Chó hoang khác xông qua cửa và tiến thẳng đến chỗ Sierra. Cô ta rất gợi cảm - người châu á với đôi mắt hạnh nhân màu nâu và đôi môi căng tròn, đỏ mọng. Mái tóc đen thả dài đến eo, cô tỏa ra một sự quyến rũ chết người.

Không may là, cô ta đã bị đánh dấu. Smitty có thể ngửi được khi cô còn cách anh cả dặm.

“Sierra, đến lúc lên sân khấu rồi đó,” lâu lắm rồi anh mới được nghe một chất giọng đồng quê nhịp nhàng thế này từ một người không thuộc Bầy của mình.

Sierra gật đầu. “Tôi đi ngay đây.” Bàn tay cô chạm nhẹ vào cánh tay của Smitty, ám chỉ cho anh biết cô sẽ quay trở lại.

Sau khi Sierra khuất bóng, cô gái với đôi mắt nâu khóa chặt lấy anh và Mace. “Chào các anh.”

“Chào bồ,” Smitty đáp trả. “Tôi nay bồ khỏe đó chứ?”

Người phụ nữ nheo mày. “Bồ đang trêu chọc giọng nói của tôi đó hở?”

“Không, tôi cứ nghĩ bồ đang trêu chọc giọng của tôi đó chứ.”

Biểu cảm của cô ta nhanh chóng thay đổi khi cô cười. “Bồ từ đâu đến?”

“Tennessee.”

Cô chỉ chỉ vào mình. “Alabama.”

“Chà, rất vui vì được quen biết bồ, Alabama.”

Cả hai bắt tay và cười trong khi Mace trông như thể sắp nhảy ra khỏi cái cửa sổ gần nhất trong vòng hai giây nữa.

“Tôi là Maylin. Nhưng mọi người đều gọi tôi là May.”

“Bobby Ray Smith. Chúng tôi chịu trách nhiệm cho an ninh tối nay.”

“À, phải rồi. Công ty bảo an của những người biến hình. Phải thú nhận, tôi đã rất bất ngờ khi thấy một thành viên nhà Smith ở tận phía Nam này đây. Tôi vốn sinh ra ở ngoại thành Smithburg⁴ và chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người nào vượt qua đường phân ranh Mason-Dixon⁵.”

“À thì, có quá nhiều Alpha⁶ nam và địa hạt thì không đủ. Và tôi nghĩ đã đến lúc mình phải ra ngoài để khám phá thế giới.”

Cô ta liếc Mace. “Đồng loại chắc sẽ không vui khi biết anh hợp tác với lũ mèo đầu nhĩ.”

“Họ khoan dung với anh ta hơn cô tưởng đó.”

May định nói gì đó nhưng dừng lại khi tiếng nhạc vụt tắt và Sierra bước lên sân khấu đặt ngay phía trước căn phòng.

“Xin chào mọi người. Tôi là Sierra Cohen.” Tiếng hò hét, huýt sáo lập tức vang lên và Sierra khéo léo cười vẫy tay cho qua chuyện. “Tôi là Phó giám đốc bộ phận Truyền thông. Và tôi muốn gửi lời cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự buổi tiệc tối nay.”

Trong khi Sierra tiếp tục dõng dãi thêm một lúc nữa, May chộp lấy hai ly sâm panh từ trên khay của một người phục vụ. Cô đưa một ly cho Smitty, nhưng anh xua tay từ chối. “Xin lỗi. Tôi đang làm việc. Đầu óc phải tỉnh táo mới được.”

“Tôi tưởng chó sói chỉ cần tránh xa tequila ra là được chứ.”

“Nếu cậu ta mà uống tequila,” Mace lẩm bẩm, “cô sẽ thấy cậu ta bất tỉnh nhân sự ngay trên sàn đây.”

Smitty liếc nhìn người bạn thân. “Thế nào, giờ cậu lại muốn tham gia vào cuộc hội thoại này sao?”

Sierra trên sân khấu đột ngột cất cao giọng. “Không dài dòng thêm nữa, tôi xin phép được trân trọng giới thiệu Chủ tịch Hệ Thống Bảo Mật Kuznetsov... Bà Jessica Ward.”

Smitty xoay mạnh đầu lại và nhìn thấy Jessie Ann bước lên như thể làm chủ cả sân khấu. Mà cũng có thể là như thế.

Tràng pháo tay Sierra nhận được khi xuất hiện không là gì so với Jessie Ann. Cô được đón nhận nồng nhiệt đến nỗi Smitty có cảm giác họ đang ở một buổi biểu diễn nhạc rock không hơn không kém.

Cô gái này chẳng có nét gì giống với Jessie Ann chân tay gầy guộc, toàn thân thâm tím trong trí nhớ của anh. Cuối cùng, cô cũng đã tăng thêm được vài kí, khiến những đường cong của cô thêm đầy đặn và quyến rũ. Mái tóc được cắt ngắn đến ngang vai, duỗi thẳng và nhuộm thuần một màu hạt dẻ. Cô không còn mặc quần jean và áo thun in hình phim khoa học viễn tưởng nữa. Thay vào đó, cô diện một chiếc váy xanh đơn giản làm từ lụa được giữ bằng hai dây mỏng manh, dưới chân là một đôi giày cao gót mười hai phân. Trông cô vô cùng chín chắn và chín chu... không có gì giống với Jessie Ann ngày trước cả. Anh thầm khóc thương cho sự ra đi của cô một sách biết-tuốt Jessie Ann. Smitty luôn thích những góc cạnh hoang dã và thái độ kì lạ của cô. Chính chúng khiến cô khác biệt với mọi người xung quanh anh. Còn giờ, trông cô hết như những Giám đốc điều hành quyền cao chức trọng khác - xinh đẹp nhưng tầm thường.

Jessie Ann đứng trước micro và vẫy tay với đám đông đang sôi sục.

Khi tiếng hò reo dần lắng xuống, cô lên tiếng, “Là tại đôi giày, đúng không?” Rồi cô hơi xoay chân qua một chút để bọn họ nhìn được phía bên kia của đôi giày.

Đám đông trở nên điên dại hơn hẳn. Rõ ràng là cô biết ảnh hưởng của mình với lũ mọt sách này. Nhưng Smitty có thể nhìn thấy những kẻ săn mồi trong phòng này cũng đang dõi theo cô khi mà họ đáng lẽ ra phải tập trung vào cái công việc chết tiệt của mình.

Jessie vẫy vẫy tay một lần nữa. “Thôi được rồi. Được rồi. Nghe này, tôi không muốn làm mất quá nhiều thời gian của mọi người. Vì đây là một bữa tiệc. Nhưng tôi cũng muốn nói gót Sierra và cảm ơn tất cả quý vị có mặt ở đây đã đến tham dự bữa tiệc ngày hôm nay. Bữa tiệc này, mỗi năm, càng trở nên đặc sắc và hấp dẫn, và tất cả đều nhờ có các anh. Như thông lệ, mỗi một xu chúng ta quyên góp đều được chuyển thẳng vào Quỹ từ thiện Kuznetsov, và tất cả số tiền đều được dùng để giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi và cơ nhỡ, giúp chúng tìm một mái ấm cư mang vĩnh viễn. Ngoại trừ chuyện ấy...” Một tên Chó hoang với bộ tóc vàng chóe rụt rè tiến đến bên cạnh Jessie Ann và ngắt lời cô. Khi gã ta bắt đầu thì thào vào tai cô, Smitty tự nhủ rằng mình không thích thằng khôn tóc xơ xác này tí nào.

Jessie lùi ra sau, chân mày nhướn lên. Smitty vẫn còn nhớ rõ cái biểu cảm kiêu căng ấy.

“Điều này có thật sự cần thiết không?” cô hỏi.

Gã đàn ông gật đầu và cô thở dài, xoay mặt lại về phía micro.

“Anh Phil đây có chuyện yêu cầu với quý vị sử dụng phòng chơi game của chúng tôi tối nay, nếu các anh thua, xin đừng ném chuột, bàn phím điều khiển hay màn hình khắp căn phòng. Và với những người thắng, mong các anh sẽ không nhảy nhót xung quanh người thua và reo hò, ‘Tôi thắng. Anh thua rồi, thua rồi.’” Mọi người cùng nhau cười ồ lên và Jess lắc đầu, một nụ cười lịch sự hiện trên khuôn mặt cô. “Dù sao thì, chúc quý vị một đêm vui vẻ và cảm ơn rất nhiều.”

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay rầm rĩ, và Jessie Ann chậm chậm bước xuống sân khấu.

May quay lại nhìn Smitty, một ly sâm panh đã cạn, ly còn lại chỉ còn một nữa. “Cô ấy chính là Alpha của bọn tôi.”

“Alpha của cô?” Jessie trở thành Alpha của người khác ư? Smitty mất một lúc vẫn không thể tin là Jessie đã trở thành một Chủ tịch, chứ đừng nói đến chuyện trở thành Alpha của một Bầy. Tất nhiên, là một Bầy chó. Xử lý một lũ chó dù sao thì vẫn dễ dàng hơn xử lý một đàn sói.

“Đúng, cũng gần được mười sáu năm rồi.”

Vô lí, rất vô lí. Mười sáu năm trước, cô ta vẫn chưa tròn mười sáu tuổi. Và cả Smithtown chỉ có mỗi Jessie là Chó hoang thôi.

“Cô chắc không đấy? Lúc đó Jessie Ann vẫn còn đang đi học.”

May suýt nữa sặc ngum sâm anh trong cổ họng. “Anh bạn sói yêu quý, nếu còn chút lí trí nào, bỏ sẽ không gọi cô ấy là Jessie Ann đâu.”

“Nhưng lúc trước tôi toàn gọi cô ta là Jessie Ann.”

Mace nhìn anh. “Cậu biết Jessie Ward hả?”

“Tôi học chung trường với cô ấy. Sissy Mae đã tìm bắt nạt cô ấy không chỉ một lần.” Anh quay sang May và nói, “Nhưng nếu được thì tôi xin phép dừng câu chuyện này tại đây.”

“Chà,” cô cười khúc khích, “Vì sao nhỉ?”

“Chờ đã.” Mace nhìn thẳng vào anh. “Cậu biết Jessie Ward?”

“Sao cậu lại dùng cái giọng điệu nghiêm trọng ấy hả? Tôi biết rất nhiều người mà.”

“Ừ, nhưng họ không phải là Jessica Ward.”

“Ý cậu là sao?”

“Tôi chỉ đang nhắc nhở cậu, Smitty - cô ấy không thuộc tâm với của cậu đâu.”

Lòng tự trọng của loài sói trời đây, Smitty lập tức phản pháo lại. “Tôi không ngại nói cho cậu biết, cô nàng nhỏ nhắn kia đã từng đơn phương yêu tôi say đắm luôn đấy nhé.”

Mace khịt mũi. “Ồ, ờ, phải rồi. Tôi biết mà, chuyện đó xảy ra - ở một vũ trụ song song phải không?”

Trước khi hai gã đàn ông này chuẩn bị đôi co với nhau, nhân vật chính của câu chuyện đã luôn lách qua đám đông và đến bên cạnh May.

“Biểu hiện của tứ thế nào?” cô hỏi.

May giơ ngón cái tỏ ý khen ngợi và đưa cô ly sâm panh đã sắp cạn đáy. Jessie Ann uống cạn, sau đó thuận tay thả chiếc ly lên khay của một người phục vụ đang lướt ngang qua.

Cô nhìn Mace và mỉm cười đầy bất ngờ: “Mace Llewellyn!”

“Chào, Jessica.”

“Ôi, Chúa ơi! Anh xuất ngũ từ lúc nào thế?”

“Cũng một năm hơn rồi.”

Cô nhón gót và nhẹ nhàng ôm anh, dù chỉ trong tích tắc nhưng cũng đủ làm cho đôi mắt Smitty khó chịu mà nheo lại. “Tôi rất mừng khi thấy anh vẫn khỏe mạnh thế này. Anh vẫn ổn chứ?”

“Ừ, tôi vẫn ổn. Thật ra rất tốt nữa là đằng khác.”

“Thế là tốt quá rồi. Tôi mới gặp chị anh vài tuần trước, tại một vũ hội từ thiện, nhưng chị ấy chẳng nhắc gì đến chuyện anh đã về nhà cả. Thật ra thì, chị ấy chẳng thèm nói đến anh nữa cơ đấy.”

Mace không trả lời mà chỉ há miệng cười to.

Jess cũng cười và lắc đầu. “Ôi. Mọi thứ vẫn hết như ngày nào nhỉ.” Cô liếc nhìn Smitty rồi quay gót rời đi. Bỗng, cô đột nhiên ngừng bước và quay đầu nhìn lại, đôi mắt cô trợn to.

“Ôi, Chúa ơi... Bobby Ray?”

“Jessie Ann.”

“Ôi chào. Trông anh kìa.” Cô bước đến trước mặt anh, trao anh một cái ôm khá ngắn ngủi và thiếu phần nồng nhiệt. “Tôi không thể tin nổi mắt mình nữa. Anh trông tuyệt lắm.”

“Cô cũng thế.”

“Cuối cùng thì người anh cũng to bằng cái đầu rồi đấy nhỉ.”

Chỉ ít May còn đủ lịch sự mà cố gắng nuốt ngược tiếng cười vào trong. Tên khốn Mace thì cười phá lên, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng. Con mèo phản bội chết tiệt này.

“Đúng thế, to hơn rồi.”

“Anh đã gia nhập vào...” Cô búng búng ngón tay, nỗ lực nhớ ra. “Lính thủy đánh bộ? Đúng không?”

Mace cười ngặt nghẽo hơn nữa.

“Thủy quân.”

“Đúng rồi nhỉ. Xin lỗi. Đã nhiều năm quá rồi.”

“Tôi hiểu mà.”

“Thế vì sao anh lại đến đây?”

Smitty nghiêng răng nhưng vẫn trả lời vô cùng lịch sự, “Tôi là cộng sự của Mace. Chúng tôi là chủ của công ty bảo an chịu trách nhiệm bảo vệ cho bữa tiệc của cô.”

“Tốt đấy.” Nhưng cô hoàn toàn không có ý khen hay chút quan tâm nào cả. Đôi mắt cô bắt đầu quan sát khắp căn phòng.

Gã Chó hoang ban nãy trên sân khấu đặt một ly sâm panh vào tay cô.

“Tôi nói đúng về đôi giày đấy chứ?” anh hỏi với một nụ cười tươi rói.

“Anh quên chuyện đôi giày đi được không?”

“Cô có thể khiêu vũ với chúng chứ?”

“Tất nhiên rồi. Vì sao?”

“Tôi muốn đưa cô đến chỗ Don Lester.” Gã tử phú? “Để xem hai ta có thể tiếp cận anh không.”

“Sao phải thế? Không phải chúng ta đã hẹn ăn tối với anh vào tuần tới sao?”

“Đúng thế, nhưng tôi muốn chúng ta gặp anh ngay bây giờ.”

“Vậy sao anh không tự mình làm chuyện ấy?”

“Thứ nhất, tôi sẽ trông hết như một thằng ngốc nếu tôi khiêu vũ một mình. Thứ hai, anh ta thích cô.”

“Nếu như anh không xúc phạm vợ anh...” cô lẩm bẩm trước khi làm một hơi hết nửa ly sâm panh.

“Tai nạn thôi mà. Các người thôi nhắc đến chuyện ấy có được không.”

Jess đưa cái ly cho May và cô ta nhanh chóng uống cạn nửa còn lại. Có vẻ như loài chó không quá khắt khe về chuyện ăn uống chung.

“Mace, ta nói chuyện sau nhé. Có vài việc tôi nghĩ phải nhờ các anh xử lí.”

“Tuyệt lắm.”

Đôi mắt nâu chăm chú nhìn anh và Jessie một lần nữa, sau đó hướng về phía anh trao một cái ôm ngắn ngủi. “Thật tuyệt khi được gặp lại anh, Bobby Ray. Chúng ta nhất định phải giữ liên lạc đây,”

Nhưng trước khi anh kịp cân nhắc xem liệu có nên xin số điện thoại của Jessie không thì cô đã bỏ ra ngoài sàn nhảy cùng với mấy gã Chó hoang khác để tiếp cận tên tử phú.

May nhẹ nhàng cười với cả hai trước khi nhập bọn với Bầy của cô.

Mace gật gật đầu. “Ôi Chúa ơi. Cô ta yêu cậu tha thiết luôn ấy.”

Anh liếc tên chiến hữu bên cạnh, cảm thấy một ngọn lửa giận dữ đang bùng lên, và làu bàu, “Tôi biết ngay mà, lẽ ra tôi phải dùng gói chup chét cậu khi cậu còn thoi thóp trong bệnh viện sau cái trận đọ súng đó mới phải.”

Thời gian còn lại của buổi chiều uể oải và chậm chạp trôi qua. Chậm đến điên người. Giờ Smitty chỉ muốn phóng ngay về nhà để tận hưởng sự tĩnh lặng và yên bình. Thế nhưng, anh lại đứng đây, không làm công việc của mình mà dán mắt vào Jessie Ann. on Chúa, nhân viên của anh vẫn hoàn thành công việc của họ một cách xuất sắc. Bữa tiệc kết thúc và công ty của anh lại gặt hái thêm một thành công vang dội. Tuy nhiên, Smitty không hề tỏ ra hào hứng chút nào.

Anh thậm chí còn từ chối lời mời mọc trắng trợn của cô Chó rùng nóng bỏng Sierra nữa. Nếu như mọi khi thì anh đã đồng ý ngay tắp lự rồi.

Chiếc xe tải cuối cùng rời đi và chạy về hướng bãi đỗ xe của văn phòng, chỉ còn Smitty và Mace ở lại.

“Cậu đang cười cái gì thế?” Smitty dựa lưng vào xe của mình và hỏi.

“Vui thì tôi cười. Quả là một đêm hoàn mỹ. Tôi đã liên hệ được một số mối cho những phi vụ kế tiếp, kếp sù luôn, và thứ Hai tuần sau vợ tôi cũng sẽ quay trở lại Sở Cảnh sát. Tôi vốn tưởng tin này không vui, nhưng giờ thì vui không tưởng được.”

Smitty lắc đầu, cười. “Cô ấy vẫn còn ở Northport hả?”

“Ôi, không đời nào. Cô ấy quay trở lại ngôi nhà bên Brooklyn rồi. Giờ tôi đến đó luôn đây. Tôi không muốn cô ấy ở trên Hòn đảo đó thêm giây phút nào nữa. Tôi rất lo lắng cho an nguy của cô ấy. Với tình hình thế này, chắc dân cả thị trấn đã đốt trụi ngôi nhà rồi. Để chắc ăn rằng bọn tôi sẽ không bao giờ quay về nơi ấy nữa.”

Trước khi cả hai chào tạm biệt nhau, cánh cửa hông bật mở và cả bầy Chó hoang bước ra. Dù đã rất trễ nhưng trông bọn họ vẫn tràn đầy sức sống. Họ dự định sẽ đi đánh chén một bữa hoành tráng, xem như một bữa đêm muộn. Jessie Ann dẫn đầu, khoác trên người chiếc áo lông, chệnh choạng tiến đến góc đường. Một gã đàn ông đuổi kịp và khoác tay lên vai cô, thì thầm điều gì đó. Cô cười và đẩy gã ra xa.

Họ tiến đến chỗ chiếc Hummer màu đen to tướng, kéo mở cửa xe rồi lần lượt chui vào. Jess mở cánh phía hông trên hàng ghế trước nhưng chợt dừng động tác và nhìn xung quanh, cuối cùng cũng định vị được vị trí của Smitty và Mace. Cô cười và vẫy tay chào tạm biệt. “Cảm ơn hai quý ông! Mọi việc vô cùng suôn sẻ.”

“Đừng khách sáo,” Mace trả lời thay cho cả hai. Smitty chỉ có thể vẫy tay chào lại. Cả Bầy chó đóng cửa và chiếc Hummer biến mất vào màn đêm.

“Cậu không sao chứ, Smitty?”

“Ồ, tôi vẫn ổn. Tôi chỉ đang nghĩ, Jessie Ann nhỏ bé ngày nào nay đã thay đổi quá nhiều rồi.”

“Ai rồi cũng khác. Chân lí mà.”

“Ừ, cậu nói đúng.”

Nhưng anh thích Jessie bé nhỏ của anh. Nhiều hơn anh có thể nhận ra. Giờ thì cô ấy đã biến mất, vĩnh viễn.

Jessica Ann Ward ngồi trên hàng ghế phụ một trong những chiếc Hummer của Bầy chó và đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Cô biết điều này rồi sẽ đến, chỉ là cô không đoán được khi nào thôi. Cứ để Phil phá vỡ bầu không khí này đi.

Cô nghe thấy tiếng anh ta xoay lại để nói chuyện với vợ anh, Sabina.

“Ôi thánh thần ơi, em yêu à,” anh ta nhại chất giọng miền Nam, và Jess phải thừa nhận đây là giọng nói gớm ghiếc nhất cô bị ép phải nghe. “Trông em rất đẹp khi mang đôi giày đó.”

“Còn anh... sao tôi không thể nhớ ra anh nhỉ?” Sabina đáp trả bằng chất giọng Nga, nhưng hôm nay giọng nói của cô nghe đặc hơn nhiều.

“Tại sao chứ, anh là chàng trai năm ấy em chết mê chết mệt và giờ đã biến thành một con sói vô cùng nam tính. Em không nhớ sao?” “Ừm... không.”

Cuối cùng Jess cũng đầu hàng. Cô bật cười, cả Bầy cùng hòa theo.

“Im đi! Im đi! Các cậu im hết đi!” cô vui vẻ mắng Phil. “Tớ đâu có tệ hại đến thế.”

Danny, chồng của May, dưng đèn đỏ. “Khi cô bước đến, anh ta còn được thế này.” Anh dang hai tay ra cỡ ba mươi phân. Nhưng khi cậu bỏ đi, anh ta chỉ còn thế này.” Hai ngón tay trở của anh cách nhau chỉ chừng năm phân.

Jess dùng tay che mặt, trợn cười dữ dội khiến cô chảy cả nước mắt. “Các cậu thôi đi?”

“Cung à, mọi thứ diễn ra vô cùng suôn sẻ,” Sabina an ủi. “Cậu đã đè bẹp gã ta rồi.” Lúc nào cô cũng nói những lời này với giọng điệu hào hứng như thế. Và Phil luôn luôn dễ dàng bị dáng vẻ này của Sabina hấp dẫn.

“Các bồ không biết đó thôi,” May thêm vào, “Gã ta liên tục vỗ ngực tự khen với con mèo to xác đó.”

“Đúng là to thật,” Phil đồng ý. “Cái đầu ấy quả là to khủng khiếp.”

May cười ngật nghèo. “Tớ không thể tin được bồ lại nhận xét cái đầu gã ta như thế.”

“Thì nó to thật mà!” Jess tranh cãi với bốn người thân thiết nhất của cô trên toàn thể vũ trụ này. Bốn thành viên khởi đầu của Bầy bốn mươi người như hiện nay.

“Ý tớ là cái thứ ấy thật to tướng. Tớ từng trốn... phía dưới băng ghế... hoảng loạn, sợ hãi... và rồi tớ nghĩ, ‘Nếu cậu ta nghiêng mình thò đầu vào, có khi nào cậu ta sẽ bị kéo ngã luôn không? Giống như Người Voi⁷ ấy?’”

“Ôi. Lạy Chúa, Jess à!”

“Sao? Ai chẳng nghĩ lung tung khi phải trốn chui trốn nhủi dưới gầm ghế chứ.”

Danny tìm ra một vị trí đậu xe rất tuyệt ngay trước cửa nhà hàng.

“Các cậu nghĩ tớ sẽ gặp lại anh ta hay không?”

“Không,” bốn câu trả lời chắc như đinh đóng cột.

Jess nhẹ nhõm thở ra. “Tốt.” Cô giữ giữ bộ trang phục của mình. Cái váy và áo khoác lông là cô mượn từ Sabina, nhưng xui xẻo là cô phải tự mua đôi giày, và cái thứ ấy đã ngốn của cô không ít tiền.

“Nếu phải thường xuyên ăn mặc thế này thì tớ sẽ chết mất. Và tớ ghét đôi giày này quá. Giờ chân tớ cứng còng lại rồi, chưa kể ban nãy trong nhà vệ sinh tớ còn bị ngã đập mông nữa.”

“Chính đôi giày là điểm nhấn của bộ trang phục đấy,” Phil phàn nàn. “Cậu hãy chấp nhận sự thật đi.”

“Ném đôi giày thể thao cho tớ nào, May.”

“Cậu định mang giày thể thao chung với cái váy đó thật sao?”

“Cậu trở thành Karl Lagerfeld⁸ từ khi nào thế hả?”

Phil cọ cọ vợ mình. “Họ đang ức hiếp anh kia, cục cưng. Em đòi lại công bằng cho anh đi.”

“Em đói,” Sabina nói. “Em muốn ăn bánh kẹp ngay bây giờ. Nếu không, sẽ có người phải trả giá đắt cho chuyện này.” Cô nhìn Phil và bọn họ đều hiểu “người” phải trả giá chính là anh ta.

“Được rồi. Được rồi. Thiên thần nước Nga bé nhỏ của anh. Bình tĩnh đã nào.”

Trong khi mọi người lục tục kéo nhau ra khỏi chiếc Hummer, Jess mang đôi giày mềm vào. Tuyệt quá, cuối cùng thì mọi chuyện cũng xong rồi. Bobby Ray Smith đẹp trai thế nào cũng được, dù sao thì cô cũng đã vượt qua được cái khoảnh khắc “để xem phản ứng lúc anh ta nhìn thấy mình nào”.

Nhưng, Lạy Chúa, gã đàn ông ấy điển trai thật. Cao to, vai rộng vững chãi. Anh ta diện một chiếc áo khoác da màu đen dài đến ngang hông, bên trong là áo thun cổ lọ màu đen và quần Jean cũng đen nốt. Dưới ngàn ấy lớp trang phục là những khối cơ bắp săn chắc, cuộn cuộn. Và đôi mắt hổ phách trầm tĩnh dưới mái tóc nâu trầm dài chấm cổ áo. Sau ngàn ấy năm bị quân đội khai tử từ trong trứng nước, rốt cuộc đám tóc ấy cũng có cơ hội vùng dậy rồi.

Đúng thật, anh trông vẫn hút hồn như ngày nào.

Cô ước gì mình có thể đồng dạ mà tuyên bố rằng bản thân không biết anh ta sẽ có mặt trong buổi tiệc, nhưng Bầy của cô không bao giờ làm ăn với một kẻ họ không biết lai lịch rõ ràng. Và mặc dù cô biết đến Mace thông qua chị gái anh ta và những hoạt động từ thiện chung của cả hai trong năm năm vừa rồi, nhưng mãi đến khi Danny cung cấp thông tin về công ty của anh thì cô mới nhìn thấy cái tên Bobby Ray Smith với chức danh cộng sự.

Vào thời điểm đó, cô biết ngay mình phải làm gì. Mặc dù chính bản thân cô cũng cảm thấy việc này vô cùng ấu trĩ và ngớ ngẩn, cô vẫn quyết định thực hiện kế hoạch của mình. Và, hết như mọi lần, Bầy của cô đã phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhưng giờ mọi thứ đã đâu vào đấy. Cô đã chứng minh cho anh ta thấy cô thành công như thế nào, cảm giác tuyệt vời không thể tả. Tuy nhiên, cô vẫn còn những chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết, Bobby Ray Smith cần phải bị lãng quên hoàn toàn vào quá khứ.

Mặc dù vậy, một phần nào đó trong cô vẫn còn luyến tiếc về nụ hôn chưa thành tại phòng thể dục đêm hôm đó, để cô có thể thỏa mãn tính tò mò của mình, tí như nếu cả hai hôn nhau thì sẽ như thế nào? Giờ cô đã thành công xây dựng hình tượng một người phụ nữ cực kì thành đạt mà gã đàn ông tội nghiệp không bao giờ có cơ hội với tới.

Cánh cửa xe mở ra, Jess nắm lấy bàn tay của Danny, anh dìu cô bước xuống chiếc xe quá khó. Lúc này, cô đã mang đôi giày thân thuộc, không cần người đỡ nữa, nhưng cô không nỡ từ chối cử chỉ tốt bụng này.

Cả Bầy cười nói vô cùng vui vẻ và cùng nhau bước vào nhà hàng.

Ghi chú:

1. Nguyên văn: “lemon meringue” - một loại bánh với phần mút chanh vàng với lớp kem làm từ hỗn hợp trứng và đường phủ lên trên.

2. Viết tắt từ Sea (biển cả), Air (trên không) và Land (đất liền), đây là binh chủng đặc biệt tinh nhuệ nhất trực thuộc Hải Quân Hoa Kỳ.

3. Tạm dịch từ “Brownstone”, là một loại sa thạch có màu nâu đất nung, từng là một vật liệu xây dựng vô cùng phổ biến tại Mỹ.

4. Một khu tự quản tại hạt Doddridge, bang West Virginia.

5. Một đường ranh giới giữa bốn tiểu bang Hoa Kỳ, tạo nên một phần của biên giới của Pennsylvania, Maryland, Delaware, và West Virginia.

6. Thường dùng để chỉ những động vật có vị trí cao nhất trong bầy.

7. Biệt danh của Joseph Carey Merrick, một người Anh bị dị tật bẩm sinh. Khi Joseph lên 3 tuổi, phần mặt trái của ông xuất hiện những bướu to khiến cho đầu ông nặng hơn người thường rất nhiều.

8. Karl Otto Lagerfeld, một nhà họa sĩ, nhiếp ảnh gia và thiết kế thời trang người Đức. Ông hiện là nhà thiết kế chính, đồng thời cũng là giám đốc sáng tạo của thương hiệu nổi tiếng Chanel, Fendy của Ý và ông còn sáng lập ra hãng thời trang mang tên mình.